

POSTANOWIENIE

Dnia 27 lutego 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

w sprawie z wniosku **J. R.** ,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu,
w dniu 27 lutego 2020 r.,
zażalenia wnioskodawcy na zarządzenie sędziego Sądu Najwyższego
z dnia 23 grudnia 2019 r., sygn. akt III KO 102/19,
o odmowie przyjęcia wniosków o wznowienie postępowań
zakończonych prawomocnymi postanowieniami Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 12 sierpnia 2019 r., sygn. akt II AKo (...), odmawiającego przyjęcia wniosku
o wznowienie postępowania oraz z dnia 27 sierpnia 2019 r., sygn. akt II AKo (...),
odmawiającego przyznania należności z tytułu kosztów,

p o s t a n o w i ł :

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Sędzia Sądu Najwyższego zarządzeniem z dnia 23 grudnia 2019 r., sygn. akt III KO 102/19, na podstawie art. 545 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. i art. 429 § 1 k.p.k. odmówiła przyjęcia – jako niedopuszczalnych z mocy ustawy – wniosków J. R. o wznowienie postępowania zakońzonego prawomocnymi postanowieniami Sądu Apelacyjnego w (...):

- z dnia 12 sierpnia 2019 r., sygn. Akt II AKo (...), odmawiającego przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania zakońzonego postanowieniem Sądu Okręgowego w G. z dnia 8 maja 2019 r., sygn. V Kz (...), utrzymującym w mocy postanowienie

Sądu Rejonowego w G. z dnia 25 lutego 2019 r., sygn. akt IX Kp (...) w przedmiocie odmowy przyznania zwrotu kosztów m. in. podróży,
 - z dnia 27 sierpnia 2019 r., sygn. akt II AKo (...), odmawiającego przyznania należności z tytułu kosztów m. in. podróży z powodu stawienictwa w Sądzie w dniu 12 sierpnia 2019 r.

Od tej decyzji procesowej, pismem z dnia 8 stycznia 2020 r., zażalenie wniósł J. R. , wskazując na rozpoznanie jego wniosku bez jego zawiadomienia, bez udziału prokuratora i bez przesłuchania świadków, co w jego przekonaniu stanowiło naruszenie Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności. Ponadto wyraził swoje stanowisko co do kwestii merytorycznych związanych z samym wnioskiem o wznowienie, dotyczącym przyznania należności z tytułu kosztów udziału w postępowaniu w charakterze świadka.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

W zaskarżonym zarządzeniu trafnie stwierdzono wystąpienie formalnej przeszkody do rozpoznania wniosku o wznowienie, stwierdzając, że nie jest możliwe wznowienie samego postępowania o wznowienie, zakończonego uprzednio prawomocnym postanowieniem sądu o oddaleniu wniosku o wznowienie, jak i stwierdzającym brak podstaw do wznowienia postępowania z urzędu. Zasadnie też wskazano, że zgodnie z art. 540 § 1 k.p.k. wznowić można jedynie postępowanie zakończone prawomocnym orzeczeniem, rozstrzygającym o odpowiedzialności karnej, a zatem postanowienie odmawiające zwrotu kosztów m. in. podróży, do tego rodzaju rozstrzygnięć nie należy i może być zaskarżone jedynie w trybie zażalenia (zob. *postanowienia SN: z dnia 26 kwietnia 2018 r., IV KO 12/18, LEX nr 2499822; z dnia 9 lipca 2013 r., II KO 17/13, 1374854; z dnia 8 lutego 2011 r., III KO 99/10, LEX nr 736767; z dnia 20 maja 2010 r., V KO 47/10, OSNKW 2010, z. 8, poz. 73*).

Należy podkreślić, że podstawą zaskarżonej decyzji była właśnie przeszkoda formalna do rozpoznania wniosku o wznowienie, tj. to, że postępowania, których dotyczył wniosek, nie mogą być wznowione w trybie przepisów rozdz. 56 Kodeksu postępowania karnego. Dlatego poza zakresem rozpoznania zażalenia pozostawiać musi warstwa merytoryczna, związana z zasadnością rozstrzygnięć

w tych postępowaniach. Jeśli zaś chodzi o kwestię jawności procedowania Sądu Najwyższego w przedmiocie kontroli formalnej wniosku, to w tym zakresie zażalenie z oczywistych względów nie zasługuje na uwzględnienie, albowiem posiedzenia tego rodzaju odbywają się z wyłączeniem jawności oraz bez udziału stron, co wynika z przepisów ogólnych: art. 95b § 1 k.p.k. oraz art. 96 § 1 k.k. Dlatego też stron nie zawiadamia się o terminie takiego posiedzenia (art. 96 § 2 k.p.k.).

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.